

Verbų sekmadienio pamokslas Lk 22, 14-71; 23, 1-56 Evangelijai

Mūsų gavėnios kelionė per dykumą artėja prie pabaigos: šiandien pasiekėme paskutinę oazę prieš įžengimą į Pažadėtąją Prisikėlimo žemę – Verbų sekmadienį. Liturgija šiandien kviečia išgyventi stiprų kontrastą – patirti triumfo kupiną Jėzaus įžengimo į šventąjį Jeruzalės miestą džiaugsmą, Mesijo – Išgelbėtojo – atėjimą ant asilaičio, kaip buvo skelbę senieji pranašai (Zach 9, 9), o tuoj po to esame panardinami į Kančios rimtį. Vis dėlto šis triumfo kupinas džiaugsmas jau slepia savyje ir skausmo šešėlį – juk slėpiningu Apvaizdos patvarkymu pilko asilaičio nugara iš prigimties yra paženklinta juodu kryžiaus ženklų, tad jį užsėdęs Viešpats tokiu būdu ir pats pranašauja, koks yra tikrasis išrinktosios tautos Mesijo sostas. Iš šio sosto Jis mus valdys su Meilės galybe, kuriai neatsilaikoma (Jn 12, 32-33), Meilės, kuri stipri kaip mirtis (Gg 8, 6), nes Jis mus myli taip, kad net nuo meilės miršta. Būtent toji Meilė mus gelbsti, ji mums teikia Gyvybę – amžinąją Gyvybę! Kokia slėpininga išmintis, neperprantama ir neįžvelgiama, teikianti mums puikiausią Gyvenimą per baisiausią iš mirties kylantį sunaikinimą... Štai kodėl ir mes turime pereiti iš šio labai žmogiško, šilto ir gero džiaugsmo į kančią ir liūdesį, kurie vis dėlto yra vaisingi dar didesniu džiaugsmu, nenusakomu ir neįsivaizduojamu – nors kol kas ir neįjuntamu, bet išgyvenamu tikėjimu bei viltimi, išgyvenamu meile amžių Karaliui, atėjusiam išlaisvinti mūsų iš dvasinio faraono vergijos. Šiuo perėjimu iš džiaugsmo į liūdesį, o iš liūdesio – į dar didesnį, paslėptąjį, dvasinį džiaugsmą, turime gyventi kiekvieną mūsų gyvenimo dieną, ir būtent į šį slėpinį mus panardina Verbų sekmadienio liturgija. Ne be reikalo šiandien švenčiame ir Pasaulinę jaunimo dieną, kuri šiemet minima vyskupijoje, nes ypač jaunimui, mūsų žmonijos ateičiai, Motina Bažnyčia nori perduoti šio dieviško ir sudievinančio džiaugsmo lobį, spindintį tirščiausiose kančios tamsybėse. Tokiu būdu tampame viena su mūsų Viešpačiu, tokiu būdu esame įvesdinami į Karalystę, kuri nėra iš šio pasaulio (Jn 18, 36), tokiu būdu ir mes sėdamės su Juo į Jo sostą (Apr 3, 21), sostą, kuris yra šlovingasis Kryžius. Šis Kryžius yra šlovingas ne vien todėl, kad jis apreiškia neįveikiamą Meilės viešpatavimą, bet ir todėl, kad jis yra siaurieji vartai (Lk 13, 24), pro kuriuos įžengiama į šlovės pilnatvę, kurią Sūnus turėjo dar prieš atsirandant pasauliui (Jn 17, 5) Tėvo prieglobstyje (Jn 1, 18)... šlovės, kuri teikiama ir mums (Jn 17, 24), kad ir kokie būtume vargšai ir apgailėtini savo bei pasaulio akyse. Mat dar nepasirodė, kas būsime, tačiau tikėjimu žinome, kad kai pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra (1 Jn 3, 2). Dabar esame panašūs į Jį savo silpnumu ir trapumu, kuriuo kartu su mūsų Viešpačiu ir Valdovu esame kalami prie Kryžiaus, o tada, kai būsime nutvieksti kontempliatyvaus tikėjimo šviesos, būsime panašūs ir Jo Meilės pergale, įvykstančia tame mūsų silpnume ir trapume, pergale, kuri reiškia ne tik mūsų minčių ir širdžių pašlovinimą, bet taip pat ir prikeltųjų mūsų kūnų pašlovinimą, kurio laidas yra mūsų šiandien švenčiama Eucharistija – Viešpaties karališkasis Kūnas, padarantis mus Jo Kūno, Jo Kančios ir Jo Šlovės nariais bei dalyviais.

Br. Kūdikėlio Jėzaus Pranciškus CSJ

© „Magnificat“